

Meditacions: Dimarts de la setena setmana de Pasqua

Reflexió per meditar dimarts de la setena setmana de Pasqua. Els temes proposats són: Pau, testimoni de l'Evangelí; Déu crida a una vida plena; la magnanimitat de l'apòstol.

PAU s'està dirigint a Jerusalem, on «l'esperen cadenes i tribulacions» (Ac 20, 23). En passar per Milet, decideix enviar un missatge a Efes per convocar els preveres de l'Església.

L'apòstol és conscient que, amb molta probabilitat, serà la darrera vegada que el veuran. Per això, un cop reunits, pronuncia emocionat un discurs en què deixa entreveure allò que ha donat sentit a la seva existència. Des que Crist se li va aparèixer camí a Damasc, no ha deixat d'anunciar a tots els homes «que es convertissin a Déu i creguessin en el Senyor nostre Jesús» (Ac 20, 21). I encara que això li hagi comportat tota mena de dificultats, l'única cosa que té valor per a ell és ser fidel a aquesta missió que Déu li ha encomanat: «Però, què se me'n dona, de la vida! Jo el que vull és consumir-me en el compliment del ministeri que vaig rebre de Jesús, el Senyor: el ministeri de proclamar l'evangeli de la gràcia de Déu» (Ac 20, 24).

En aquestes setmanes de Pasqua, que estan arribant al final, hem meditat la veritat central de la nostra fe: la

resurrecció de Jesús. Com ho reconeix sant Pau, es tracta d'un autèntic tresor que hem rebut no sols per custodiar-lo, sinó per compartir-lo amb els altres. Els dons de Déu són atorgats per al bé de tots; això de vegades implica deixar de banda les pròpies seguretats per emprendre la carrera divina de ser apòstol.

«Seguir, acompanyar Crist, romandre-hi exigeix un *sortir*. Sortir de nosaltres mateixos, d'una manera de viure la fe cansada i rutinària, de la temptació de tancar-se en els propis esquemes que acaben tancant l'horitzó de l'acció creativa de Déu»^[1].

En realitat, el mateix Déu va dur a terme aquesta lògica d'obertura: es va fer un de nosaltres, va sortir a trobar-nos, per donar-nos la seva misericòrdia i la seva salvació.

EN UNA OCASIÓ, li van fer un plantejament similar a monsenyor Xavier Echevarría quan va ser elegit segon successor de sant Josepmaria: «Vostè ha pogut ser vostè?». En la seva resposta, Mons. Echevarría fa una mirada enrere i posa de manifest, igual que en el discurs de sant Pau, allò que Déu ha obrat en la seva existència: «Sí que he tingut la meva pròpia vida. Jo mai no hauria somiat viure la meva vida d'una manera tan ambiciosa. Vivint al meu aire, jo hagués tingut uns horitzons molt més estrets, uns vols més curts (...). Jo, com a home del meu temps, com a cristià i com a sacerdot, soc una persona ambiciosament realitzada»^[2].

Déu compta amb els nostres dons i la nostra personalitat per donar forma a l'anunci de salvació a tots els homes. Jesús no va triar dotze apòstols idèntics. Alguns van ser més entusiastes o impulsius, d'altres més

aviat introvertits o reflexius. Cadascú va contribuir a l'expansió del cristianisme de maneres diverses en funció del seu caràcter, de la seva experiència i de la gent a qui es dirigia. A més, seria estrany pensar que Déu, com a Pare que ens ha creat amb amor, en cridar-nos a compartir la vida amb ell, és menys creatiu que nosaltres. Els apòstols no van percebre la seva vocació com un encàrrec extern, aliè a les qualitats i als desitjos més profunds. En realitat, van veure com els seus propis talents es posaven en joc i les seves aspiracions se satisfieien quan es deixaven guiar per l'Esperit Sant. Per això sant Pau diu, quan veu que a poc a poc s'acosta el seu final, que l'únic que li importa és «proclamar l'evangeli» (Ac 20, 24): en tots aquests anys ha experimentat l'atractiu i la passió inigualable de ser fidel a la vocació que Jesús li va donar.

SANT PAU resumeix així la seva vida d'apòstol: «no m'he estat d'anunciar-vos tot el disseny de Déu» (Ac 20, 27). Des que havia conegut Crist, era incapaç de donar-se a mitges: per a qui ha experimentat «l'Amor amb majúscula, el terme mitjà és molt poc, és gasiveria, càlcul roí»^[3]. La seva vocació el va portar a dedicar totes les seves forces a l'ideal que il·luminava la seva existència. «Quin és, doncs, el meu salari? —es preguntava a la carta als Corintis—. Oferir de franc l'evangeli que anuncio, sense fer ús dels drets que l'evangeli em dona» (1Co 9, 18).

El prelat de l'Opus Dei ha recordat sovint que «no fem apostolat, som apòstols!»^[4]. El desig d'acostar ànimes a Déu no es limita només a unes hores concretes o a una tasca determinada: el cor d'un apòstol bateja en tot moment. Si pensem en les persones que han marcat positivament la nostra vida —uns

pares que ens han fet créixer, un professor que va saber treure el millor de nosaltres mateixos, un amic amb qui sempre es pot comptar...— és possible que puguem notar un tret comú: la magnanimitat. Difícilment ens podrien haver canviat si s'haguessin limitat a complir la seva comesa més immediata: assegurar el suport material, donar una lliçó, dedicar una mica de temps...

D'una manera semblant, un apòstol deixa empremta a les ànimes quan s'excedeix, quan procura no deixar-se portar per càlculs o accepció de persones. Per això sant Josepmaria considerava la magnanimitat com «la força que ens disposa a sortir de nosaltres mateixos, per preparar-nos a emprendre obres de vàlua, en benefici de tothom»^[5]. El magnànim no es conforma a donar una mica del seu temps o de les seves forces: es dona completament; segueix,

d'alguna manera, la lògica de la Mare de Déu: va entregar el seu cor a Déu i ell, alhora, la va fer capaç d'acollir tots els homes.

[1] Francesc, Audiència, 27-III-2013.

[2] Entrevista de Pilar Urbano a Mons. Javier Echevarría, *Época*, 20-IV-1994, citada a A. Sánchez León, *En la tierra como en el cielo*, Madrid, Rialp 2019, pàg. 349-350.

[3] Sant Josepmaria, *Forja*, núm. 64.

[4] Mons. Fernando Ocariz, Carta pastoral, 14-II-2017, núm. 9.

[5] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 80.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/meditation/
meditacions-dimarts-de-la-setena-
setmana-de-pasqua/](https://opusdei.org/ca-es/meditation/meditacions-dimarts-de-la-setena-setmana-de-pasqua/) (02/04/2026)